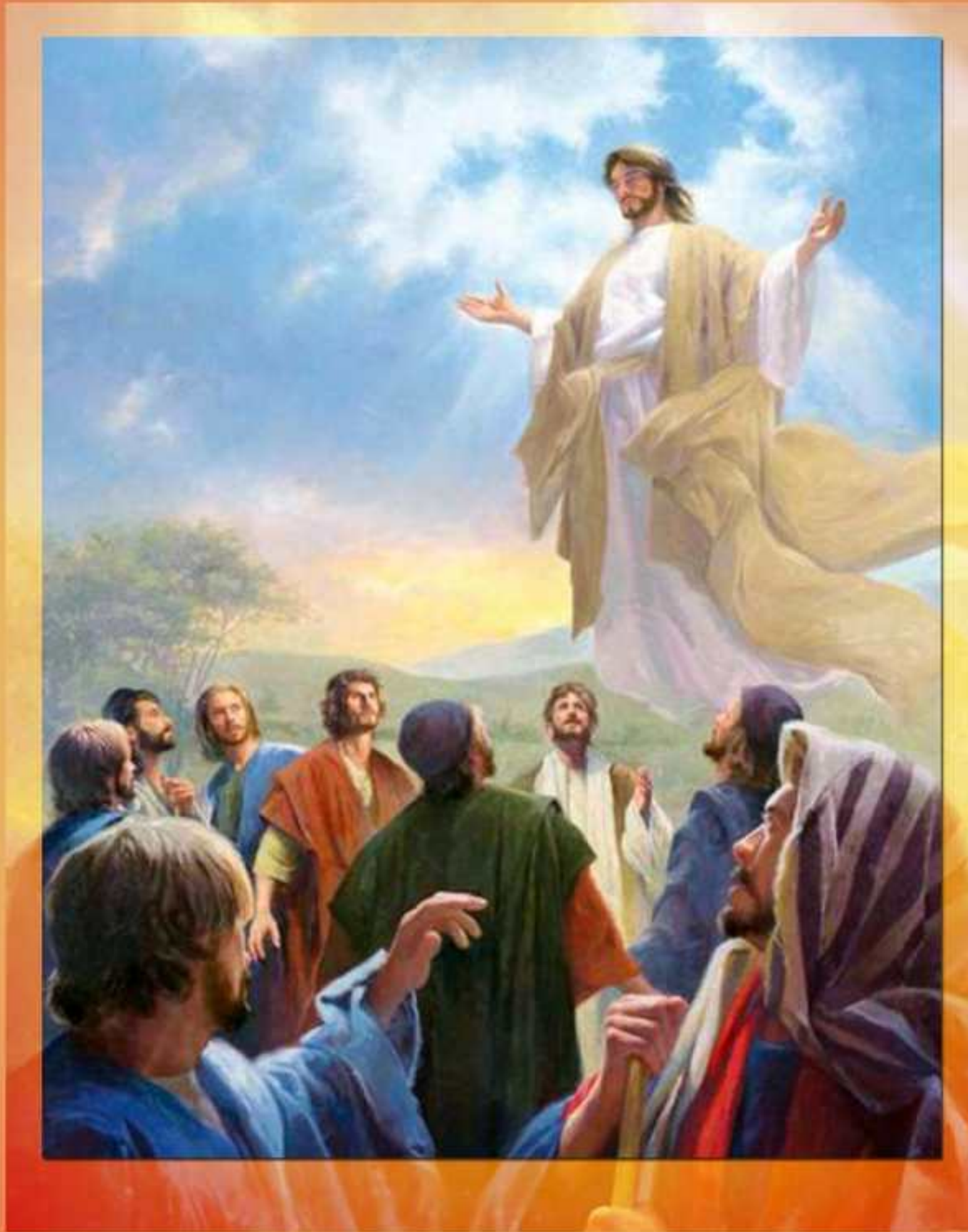

SA Nomen Artis

DINCOLO DE TĂCERE

Anul IV, No. 4/44 - 2015

Revistă de Cultură Universală

Editura Amanda Edit

Pagina de cronică

Ionuț Caragea - volumul *Cer fără scări/Ciel sans escalier*

Reîntors acasă, prolificul și provocatorul Ionuț Caragea, un literar atipic, dezlănțuit într-o abundentă producție (versuri, aforisme, eseistică, proză SF) vrea să rescrie lumea. Descoperă, îngrijorat, că „este atâta poezie în jurul meu / încât niciodată nu voi avea timp să o scriu”; în plus, mintea este „trădătoare de suflet” și, cu fiecare cuvânt încredințat cimitirului alb, pierde câte „o picătură de viață”. În fond, „extremistul” Ionuț Caragea refuză cuvintele-decorații, știe că moartea este o „prezență invizibilă / care ne locuiește în fiecare clipă”; nu-i înțelege pe cei care, temători, nu sunt capabili de a dăruia, oblojind suferința din jur. „Născut” pe Google, cum ne anunța într-un mai vechi volum (Editura Ștef, Iași, 2007), poetul caută, cu o cucernicie sinceră, locul spovedaniei. Și în *Cer fără scări / Ciel sans escalier* (eLiteratura, 2014), împătimitul navigator, trundind la un „pedestal de cuvinte”, caută mirificul lumii, nu fericirea-cobai. Și nici mizerabilismul din jur. Veritabil „atlet al poeziei”, cum îl vedea Jacques Bouchard, un „bard cosmic liber”, ghidat de orgoliu, cum îl definea rafinatul Ștefan Borbély într-o densă prefață, Ionuț Caragea se (ne) întrebă: „și dacă pică serverul mai sunt poet”? (v. Disconnect). Evident, Ionuț Caragea este un poet autentic, urmând a fi „redescoperit”. Chiar dacă „realitatea virtuală”, aplatizând reliefurile axiologice, e locuită de cohorte de nechemati, doritori să circule, lăsând biete urme scriptice destinate „coșului”. Or, pentru Ionuț Caragea poezia este „o trecere de pietoni / între viață și moarte” (splendid spus!). Iar dedicațiile sale lirice, dobândind un înțeles soteriologic (cf. Ștefan Borbély), nu lasă loc echivocului: „Dumnezeu locuiește la ultimul etaj / într-un cer fără scări”.

Adrian Dinu Rachieru

Poeme din volumul *Cer fără scări/Ciel sans escalier*, Editura eLiteratura, București, 2014

Dintr-un singur gând

este atâta poezie în jurul meu
 încât niciodată nu voi avea timp să o scriu
 tot ce văd, tot ce ating
 sunt cuvinte pline de viață
 iar foaia de hârtie
 este cimitirul alb
 în care îmi îngrop deseori
 amintirile
 este atâta poezie în jurul meu
 încât pixul se împotrivesc să scrie
 trebuie să moară ceva în mine
 trebuie să pierd ceva la care
 am ținut foarte mult
 voi ucide întreaga lume
 dintr-un singur gând
 îmi va curge o singură lacrimă
 este atâta moarte în jurul meu
 și atât de multă viață
 în această poezie!

Disconnect

și dacă pică serverul mai sunt poet?
 și dacă pică brusc internetul în toată lumea
 cine va mai auzi de mine?

mi-ar plăcea să se dea o lege
 prin care să se interzică poezia în locurile
 publice
 să te duci în locurile special amenajate
 cu un creion și o foaie de hârtie
 să scrii numai pentru tine
 ca și când poezia ta
 ar fi un inel de logodnă
 sau o promisiune de iubire

mi-am rănit sufletul pe hârtie
 într-o baltă de cuvinte
 tu îi spui clișeu
 deșeu sau pur și simplu vorbărie

în timp ce poezia este o trecere de pietoni
 între viață și moarte

sau un mistreț fugărit de alice
într-o pădure virgină

ceea ce scriu nu-i o simplă îndeletnicire
ci o dedicație pentru Dumnezeu
care uneori îți pune palma
pe frunte, femeie

chiar dacă viața înseamnă un spital
în care oamenii te tratează
cu pastile de sictir
în timp ce moartea inventariază suflete

dacă ar pica internetul
aș merge cu picioarele goale prin țărână
să simt trupul rece al înaintașilor mei
sau m-aș tunde zero
să nu-și dea nimeni seama
cât de frumos ninge

aș renunța la această vorbărie
și ți-aș trage un șut
acolo unde te doare cel mai tare
să-ți arăt cât de mult te iubesc

m-am născut pe Google
toată lumea știe
și tot caut, tot caut locul
în care să mă spovedesc

Cer fără scări

poți să privești așa la Cer
ca înecatul la suprafața apei
nimeni, dar nimeni nu-ți întinde o mână

poți să privești așa la Cer
ca la o țesătură fină de stele
cu care moartea-ți acoperă ochii
nimeni, dar nimeni nu-ți întinde o mână

și mai poți să privești așa la Cer
ca la tavanul vecinului de deasupra
care se uită la tavanul vecinului de deasupra

Dumnezeu locuiește la ultimul etaj
într-un Cer fără scări

Inimă cu perucă

cuvintele sunt decorații obținute
în războaiele minții
și fiecare-și construiește-o legendă
în jurul propriului nume
și fiecare-și dă întâlnire cu moartea
cel puțin o dată în viață
rupând o legătură romantică de lungă durată
cu boala, tristețea, mizeria și alte amante
perfecte
și ochii lui Dumnezeu care sunt peste tot
și ți-e imposibil să scapi de privirea lor
insistentă
și cauți soluții inovatoare
să te ascunzi mai bine în tine
până și inima ta poartă perucă
până și pentru călătoria din vise
ai nevoie de ghid

Niciodată nu luăm moartea în serios

niciodată nu luăm moartea în serios
această prezență invizibilă
care ne locuiește în fiecare clipă
oricât de pustii ar fi viețile
ca niște străzi pe care doar praful mai circulă
ne dăm întâlnire cu umbrele
și mergem împreună în întâmpinarea dezastrelor
ajungem să credem că singura iubire
a fost să ne doară ceva
un semn divin, o judecată cu porțile sărutului
închise
niciodată nu luăm moartea în serios
fiorul acela ce trece prin șira spinării
ca o cădere în gol în propriul vis
în clipa aceea când atingem pământul
și totul se cutremură
chiar și pământul dinlăuntru
mergem încolonați, oameni și umbre
fiecare ne dorim să fim altceva
într-un final și unii și alții
suntem îngeri și păsări negre
pe cerul din gura unui mort celebru